

Anglís, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www.benedictinessantperepuelles.cat
2a època – núm. 157 – desembre 2019

El Senyor ens crida i ens envia

Advent significa «vinguda del Senyor». En venir el Senyor «crida i envia». A aquesta forma de venir que té el Senyor, li correspon per la nostra part escoltar i fer-nos disponibles. Però acostumem a viure la vida de cada dia envoltats de tantes preocupacions i necessitats, que ensordeixen la nostra capacitat d'escoltar.

Podem anar aprenent, al llarg de tot l'Advent, a ser més capaços de viure escoltant la seva Paraula, enmig de les preocupacions que ens envolten, i a viure més disposats, enmig de les necessitats que ens dominen.

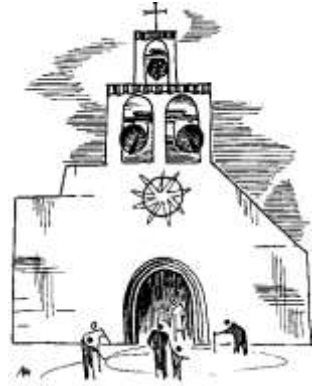
L'Advent ens pot ensenyar l'art d'obrir espais enmig de la remor de les preocupacions i de l'opressió de les necessitats, de manera que puguem anar passant de la preocupació a l'atenció i de la necessitat a la llibertat. Tot això, a fi que puguem escoltar i estar disposats a tot allò que el Senyor encara està esperant de nosaltres amb gratuïtat.

FERRAN MANRESA

Resum reunió de la comunitat, 1 de desembre de 2019

Com és costum en les reunions de la comunitat que es fan després de l'Eucaristia del diumenge, i d'un senzill esmorzar, la mare abadessa inicia la reunió saludant els assistents, i passa la paraula a Paola Jubert, que exposa els canvis que s'han produït al santuari de Puiggraciós. Des d'ara, les germanes Roser Caminal i Maria Teresa Botey seran les que tindran viuran al santuari i en tindran cura.

Aquest fet també ha provocat canvis en l'hostatgeria del monestir i, per cobrir les necessitats que hi ha actualment i perquè tot pugui continuar funcionant amb normalitat, s'ha organitzat un equip de voluntaris per donar suport a les dues germanes de la comunitat que actualment se n'ocupen.

Això ha fet pensar que és necessari regular l'activitat dels voluntaris, no sols els de l'hostatgeria, sinó dels altres que treballen en diversos àmbits del monestir.

Aquesta regulació es durà a terme per mitja d'una associació. El grup d'Amigues i Amics de la Comunitat del Monestir de Sant Pere de les Puel·les passarà a ser una associació i l'equip de voluntaris quedarà integrat en aquest grup. En aquest moment s'estan elaborant els Estatuts; un cop estiguin fets, s'hauran de presentar i aprovar en Assemblea de socis.

S'inicia el debat i es pregunta si als qui ja fan un tipus de voluntariat esporàdic al monestir se'ls demanarà més compromís; es respon que no, que poden continuar el que ja fan sense sentir-se pressionats per res, al contrari, que la comunitat agraeix molt l'ajuda que rep de les persones tan desinteressadament i que tothom s'ha de sentir molt lliure si un dia ho ha de deixar.

Això inicia un altre debat en el que es defineix què és el voluntariat, com s'han de tractar els voluntaris i com s'ha de realitzar aquesta tasca, tenint en compte les característiques del monestir. Tot això quedarà reflectit en diferents documents que s'aniran elaborant.

Es ratifica la necessitat de regular i la importància de definir tasques, funcions i el rol de coordinador, i la necessitat de tenir-ho tot per escrit.

S'afegeix que els horaris, al monestir, són molt importants, i això requereix que els voluntaris en siguin conscients i compleixin els horaris que tenen assignats.

L'entrevista

*Continuem donant a conèixer
persones de la nostra comunitat*

M. ELENA CUYÁS ROBINSON

Petita ressenya biogràfica

Vaig néixer a la Torre Aleu del barri de la Salut de Barcelona, a la casa pairal de la meva besàvia, la doctora Dolors Aleu i Riera, que va ser la primera dona que va doctorar-se a l'Estat espanyol i va exercir de metgessa de dones i mainada fins a la seva mort. En aquest lloc va néixer el meu avi, el meu pare i els meus dos germans i dues germanes. Em sento orgullosa de la meva besàvia que va ser una pionera feminista, i malauradament moltes de les coses que ella va defensar en la seva tesi encara no s'han complert. Com es pot deduir per el meu segon cognom, la meva mare era anglesa. Una dona valenta que es va enamorar del meu pare a Anglaterra durant la guerra i, quan va acabar i el meu pare va tornar, va travessar el canal de la Màniga ple de submarins alemanys per reunir-se aquí amb ell. Una història romàntica que m'ha fet creure que l'amor es possible.

Faltaven deu dies per complir vint anys, quan em vaig casar el 29 d'octubre del 1962, l'any de la nevada i les inundacions que tant dolor van causar als qui vivien a la nostra ciutat en condicions molt precàries. El meu marit, l'Eduard Mª Soler Peix, i jo ens vàrem conèixer a

Can Baró, un centre de catequesi per a nois del barri del Carmel, portat pels jesuïtes. El meu germà gran era catequista i dedicaven el diumenge a la tarda per fer aquesta activitat. Dos mesos abans de complir les Noces d'Or, l'Eduard va morir d'un càncer que va patir molts anys.

El nostre primer fill, Eduard, va néixer als nou mesos de casats, i un any després la meva filla Montse. L'Imma ja va trigar vint mesos; i la Pepa, en Guillem i l'Albert van arrodonir la mitja dotzena. Una gran família que ens ha regalat 9 nets i 6 netes.

La meva vida ha estat enfocada prioritàriament als meus fills i filles. He treballat fins a la jubilació a les farmàcies familiars (el meu sogre, el marit, dos fills i una filla).

Des de jove he estat molt inquieta, i fins diria que curiosa, amb el tema religiós. Amb el meu marit vàrem formar part dels Equips de Matrimonis de la Mare de Déu. Em vaig formar de catequista amb en Frederic Bassó i vaig treballar amb ell a la Bonanova i a Sant Ildefons. Vaig estudiar dos anys a la Facultat de Teologia, però sempre he trobat a faltar una comunitat per compartir els canvis que han anat sorgint amb els anys.

Des de quan coneixes Sant Pere de les Puel·les?

Els monestirs sempre m'han atret i vaig començar a anar a Sant Pere de les Puel·les, a les vespres, cercant un espai de silenci. El meu fill Eduard em va acompanyar alguna vegada. El 26 de maig del 2012 va morir d'un accident de cotxe i als 3 mesos el meu marit.

Què és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

Vaig sentir la necessitat de trobar-me amb ells a Sant Pere... Al monestir, puc gaudir del silenci que em connecta amb aquest Quelcom, que sempre hi és, però a voltes costa. M'ajuda la presència discreta de les germanes que preguen per mi sense esperar res a canvi.

La comunió dels sants se'm fa present entre els que compartim l'espai i el temps de silenci.

Soc afortunada, rebo molt més del que dono, i en soc plenament conscient.

El sínode dels pobres

Víctor Codina, expert del Sínode de l'Amazònia, en valora els resultats en un article de premsa que resumim.

El més important del Sínode de l'Amazònia és la dimensió ecològica que té, però la premsa ha manipulat les expectatives i pràcticament només s'ha parlat de la possible ordenació d'homes casats per sostenir la comunitat cristiana en aquesta regió.

Aquesta és la rotunda afirmació del jesuïta i teòleg català Víctor Codina, de 87 anys, dels quals n'ha passat més de 35 a Bolívia i que coneix bé les dificultats del territori de l'Amazònia que s'estén per nou països.

De tornada a Barcelona, després d'haver viscut el sínode com un dels experts escollits pel papa, Víctor Codina considera que «el més important és que s'ha pogut escoltar l'esperit que arriba a través del clam dels pobres i de la terra». El papa Francesc va dir que volia escoltar els indígenes, i es va fer una enquesta prèvia a la qual van respondre unes 70.000 persones. Aquesta va ser la base de l'*Instrumentum laboris* que va arribar al sínode. «Els indígenes, diu Víctor Codina, demanen que l'Església els defensi de les multinacionals, i la realitat amazònica ha posat sobre la taula el debat ecològic, però és evident que no interessa que se sàpiga el que passa».

El document final assenyala que «tots els participants han expressat

una consciència aguda sobre la dramàtica situació de destrucció que afecta l'Amazònia. Això significa la desaparició del territori i dels seus habitants, especialment dels pobles indígenes. La selva amazònica és un cor biològic per a la terra, cada vegada més amenaçada. Està en una cursa

desenfrenada cap a la mort. Calen canvis radicals amb molta urgència, en una nova direcció que permeti salvar-la.

L'altra qüestió que va despertar la curiositat mediàtica va ser el punt 103 (aprovat per 130 vots a favor i 30 en contra), on es diu:

En les múltiples consultes fetes a la regió amazònica es va reconèixer i es va recalcar el paper fonamental de les dones religioses i laiques a l'Església de l'Amazònia i les seves comunitats, atesos els múltiples serveis que brinden. En moltes d'aquestes consultes es va demanar el diaconat permanent per a la dona.

SÍNODO PARA LA AMAZONIA

6-27 de octubre de 2019

Un altre dels punts aprovats va ser crear una entitat eclesial de la zona amazònica que, sense arribar a ser una conferència episcopal, pugui adoptar

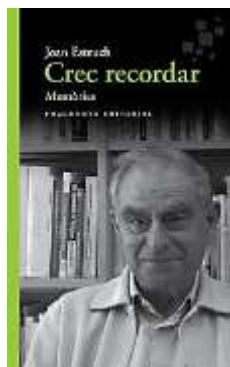
critèris pastorals. Per exemple, sobre els ritus amazònics que recullen una mentalitat i una sensibilitat diferents de les llatines. El Papa Francesc va anunciar que hi haurà una exhortació postsinodal, probablement abans de final d'any.

Racó de lectura

Crec recordar. Memòries

Joan Estruch, Fragmenta 2019

Després d'una llarga trajectòria dedicada a la sociologia de la religió, Joan Estruch ens ofereix un llibre de memòries sobri i intens. Hi explica el seu arrelament al si d'una família protestant, el seu acostament al catolicisme i la seva aposta per l'ecumenisme, els seus estudis a la Universitat de Barcelona i a Lovaina. Estruch és professor de la Universitat Autònoma de Barcelona des dels temps que era a Sant Cugat del Vallés (1971) fins a la seva jubilació (2013). El llibre permet conèixer de primera mà les principals aportacions a la sociologia de la religió, de la qual és el gran referent a Catalunya, i explica la metodologia emprada en el seu

apropament a alguns temes que li han interessat com a investigador: el suïcidi, l'Opus Dei, la diversitat religiosa de Catalunya o el monaquisme femení contemporani.

Des de la reflexió

Els manaments de la misericòrdia

1. Obertura a la realitat.
Estar assabentat, ulls oberts.
Res de tancament en un mateix.
2. Deixar-se impactar pels que pateixen.
No resistir els impactes.
3. No donar-los l'esquena.
Quina temptació la de girar la cara!
4. Superació del pessimisme: «No hi ha res a fer»:
absurda excusa que provoca i justifica la inacció.
5. Respondre personalment i socialment en l'àmbit de la proximitat:
família, comunitat, amitats, barri, parròquia...
6. També de cara als qui són lluny.
Són persones fills i filles de Déu, amb els mateixos drets humans.
7. Tenir esperança.
És possible anar canviant la societat
8. Creure que petites coses són importants.
I tant! Si no comencem per elles, no hi ha garantia.
9. Canviarem la societat des de baix.
A dalt es defensen les posicions.
10. Moure'ns en el dinamisme de Déu.
El dinamisme de Déu ens crida
a sumar el nostre esforç i la nostra modesta aportació.

No et pensis que la misericòrdia és una actitud, una virtut que no cal treballar. Hem de treballar-la: pregant, actuant, amb els altres, i amb molta, sí, molta fe.

JESÚS RENAU

APLANEU EL CAMÍ

Enmig de l'aridesa dels nostres deserts,
del treball aparentment infructuós,
de les dificultats i entrebancs quotidians,
del dolor i el patiment de tanta gent,
de la buidor i el sense sentit de molts,
hi ha una veu que clama!

Obriu una ruta al Senyor! Aplaneu el camí!

No et lamentis esperant que el desert desaparegui,
no et lamentis esperant veure fruits immediats,
no et lamentis esperant viure sense dificultats i entre-
bancs,
no et lamentis esperant
que la buidor i l'absurditat desapareguin.

Treballa. Estima. Dóna't.

Cava pous d'aigua fresca en els deserts.

Sembra i tingues cura de les llavors.

Demana ajuda i construeix ponts nous
per sobrevolar les dificultats.

Cura ferides i amoreseix patiments.

Confia i cerca llums enmig de la foscor.

Aplana tu el camí!

Obre i treballa el teu interior,
construint un habitacle digne per a l'Amor
i, llavors, tot canviarà i esdevindrà nou en tu
i per al món.